

גיליון מס' 202

פרשת וישלח

מאמר השבוע
הנהגות מרן
שאלות ותשובות
מעבר לסגולה
לאשת החיל
פנינים מהפרשה
סיפור לשבת

ענפים
נותן לך מענה!
מנסים להתחזק ומרגישים הכוונה?
יש לכם שאלה הלכתית ואין לכם את מי לשאול?
מחפשים שידוך?
צריכים הכוונה בנושא שלום בית?
ארגון ענפים
בראשות הרב יגאל כהן שליט"א
יעזרו לכם למצוא את התשובה
ע"י מומחים ורבנים.
צרו קשר:
03-8000-770

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	16:22	16:18	16:17	16:22
יציאה:	17:13	17:09	17:09	17:13
ר"ת:	17:45	17:40	17:39	17:44

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:02

מאמר השבוע
מאת ראש המוסדות
הרה"ג יגאל כהן שליט"א

טִיפ לַחַיִים

בְּכָל פַּעַם שֶׁתִּרְאוּ אֲנָשִׁים, תַּחְשְׁבוּ בְּלִבְּכֶם - 'כַּמָּה אֲנָשִׁים בְּרִיאִים יֵשׁ בָּעוֹלָם'. כְּלוֹמַר, כְּכָל שֶׁנַּרְגִּיל אֶת עַצְמֵנוּ לִרְאוֹת אֶת הַשְּׁלִילָה שֶׁיֵּשׁ בַּחַיִּים, אֶת הַחַיִּים הַטּוֹבִים שֶׁיֵּשׁ לְכָל כָּךְ הַרְבֵּה אֲנָשִׁים, כָּךְ הַתַּת מוּדָּע שֶׁלָּנוּ יִתְמַלֵּא בְּמַחְשָׁבוֹת חִיּוּבִיּוֹת עַל הַחַיִּים וְיָצִיף לָנוּ אֶת אוֹתָן מַחְשָׁבוֹת אֶל הַמּוּדָּע.

נְקֻדָּה חֲשׁוּבָה יוֹתֵר - הַכָּרַת הַנַּהֲגַת הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָמֵנוּ.

הַקָּבָּ"ה בָּרָא כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאִתָּנוּ 'יֵשׁ מֵאַיִן'. וְלֹא רַק זֶה, אֶלָּא הוּא מְחַיֶּה אוֹתָנוּ בְּכָל שְׁנִיָּה וּשְׁנִיָּה, וְכָל פְּעִימָה וּפְעִימָה שֶׁל הַלֵּב הַשּׁוֹלֵחַ בְּתוֹכֵנוּ - זֶה מִכּוֹחוֹ שֶׁל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, וְכָל מַה שֶׁקִּבַּלְנוּ בְּמַהֲלַךְ חַיֵּינוּ זֶה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ.

וְכָל זֶה לָמָּה?

מִגֹּדֶל אַהֲבָתוֹ אֲלֵינוּ וּרְצוֹנוֹ הַטּוֹב לְהֵיטִיב עִמָּנוּ בְּכָל עֵת. גַּם אִם נְחַבֵּר אֶת כָּל הָאַהֲבוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּעוֹלָם בֵּין בְּנֵי אָדָם, הֵן לֹא מִתְקָרְבוֹת אֶל הָאַהֲבָה הָעֲצוּמָה שֶׁל בּוֹרֵא עוֹלָם, שֶׁאוֹהֵב כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאִתָּנוּ.

הַהִגָּיוֹן הַבָּרִיא מְחַיֵּב אֶת אַהֲבַת הַבּוֹרֵא לִבְרוּאָיו. נִתְבּוֹנֵן בְּאִמָּא וְאַבָּא שֶׁלָּנוּ - הֵבִיאוּ אוֹתָנוּ לָעוֹלָם, וְטָרְחוּ עֲבוּרֵנוּ כַּמָּה שָׁנִים, עַד שֶׁהִגַּעְנוּ לְגִיל שֶׁאָנוּ דּוֹאֲגִים לְעַצְמֵנוּ – כַּמָּה גְּדוֹלָה הִיא הָאַהֲבָה שֶׁיֵּשׁ לָהֶם כְּלַפֵּי יְלָדֵיהֶם? אֵין סוֹפִית. וְאִלּוּ הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ - יָצַר אוֹתָנוּ יֵשׁ מֵאַיִן, מְחַיֶּה אוֹתָנוּ בְּכָל רֶגַע וָרֶגַע, דּוֹאֵג לְכָל כָּךְ הַרְבֵּה פְּרָטִים שֶׁסְּבִיבֵנוּ לְאַפְשֵׁר לָנוּ לִחְיוֹת עַל הָאֲדָמָה.

הַאִם יֵשׁ גְּבוּל לְאַהֲבָה שֶׁלּוֹ יִתְבָּרַךְ, לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאִתָּנוּ??? בְּתִפִּלַּת שַׁחֲרִית, לִפְנֵי שֶׁאֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים עָלֵינוּ עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּקִרְיַאת שְׁמַע, חוֹתְמִים אֶת הַבְּרָכָה בְּשֵׁמוֹ שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ: "בָּרוּךְ אַתָּה ה' הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה". מִלָּה מְדֻגֶּשֶׁת זוֹ בָּאָה לְלַמֵּד אוֹתָנוּ - לִפְנֵי שֶׁאֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים עָלֵינוּ אֶת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, נֵדַע, כִּי הַקָּבָּ"ה בָּחַר בָּנוּ מִתּוֹךְ גֹּדֶל אַהֲבָתוֹ אֲלֵינוּ. וְכָךְ גַּם בִּתְפִלַּת עַרְבִית קֹדֶם קְרִיאַת שְׁמַע - "בָּרוּךְ אַתָּה ה' אוֹהֵב אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל".

זֹאת אַהֲבָתוֹ הַגְּדוֹלָה שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל...

קוֹרֵא לָנוּ בּוֹרֵא כָּל הָעוֹלָמוֹת: "בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹקֵיכֶם" (דְּבָרִים יד, א) - בְּכָל מָקוֹם שֶׁלֹּא תִּהְיוּ בָּעוֹלָם, אַתֶּם הַבָּנִים שֶׁלִּי. לֹא מְשַׁנֶּה אֵיפֹה נוֹלַדְתֶּם, לֹא מְשַׁנֶּה כַּמָּה אַתֶּם גִּבּוֹרִים אוֹ חֲכָמִים. בְּשָׁבִיל בּוֹרֵא עוֹלָם אַתֶּם מְיֻחָדִים מְאֹד, וְהָאַהֲבָה שֶׁלּוֹ אֲלֵיכֶם אֵינָהּ תְּלוּיָה בְּשׁוּם דָּבָר. וְגַם אִם אֵינְכֶם חוֹשְׁבִים שֶׁאַתֶּם מְיֻחָדִים, בְּשָׁבִילִי, אוֹמֵר בּוֹרֵא עוֹלָם, אַתָּה בֵּן יָחִיד. וְאִם יְהוּדִי יוֹדֵעַ אֶת אַהֲבָתוֹ הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ אֵלָיו וְהוּא בּוֹטֵחַ בּוֹ, אֲזַי הוּא חַיָּב לָבוֹא לְעֶזְרָתוֹ וְלִשְׁמֹר עָלָיו, וּכְמוֹ שֶׁלִּמֵּד אוֹתָנוּ דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: "וְהַבּוֹטֵחַ בַּיהוָה חֶסֶד יְסוֹבְבֶנּוּ" (תְּהִלִּים לב, י) - כָּךְ קָבַע הַקָּבָּ"ה חֹק בַּבְּרִיאָה, מִי שֶׁבּוֹטֵחַ בּוֹ וְסוֹמֵךְ עָלָיו, הוּא יַעֲזֹר לוֹ: הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ מְכֻשָּׁה אוֹתוֹ מִיָּד בִּשְׁמִירָה נִפְלָאָה, הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹבָה מִכָּל שׁוֹמֵר בָּשָׂר וָדָם.

חֲדָשׁוֹת

אָנוּ חַיִּים בִּתְקוּפָה שֶׁכֻּלָּנוּ חֲשׂוּפִים לַחֲדָשׁוֹת, כֻּלָּנוּ יוֹדְעִים כָּל מַה שֶּׁקּוֹרֶה בְּכָל רַחֲבֵי הָעוֹלָם, וַאֲפִלּוּ יֵשׁ כְּאֵלֶּה שֶׁמְּהַדְּרִים שֶׁלֹּא לְפַסְפֵּס אַף לֹא מִקְבֵּץ חֲדָשׁוֹת אֶחָד - לִהְיוֹת מְעֻדְכָּנִים. אֲבָל רֹב בְּנֵי הָאָדָם אֵינָם יוֹדְעִים מָה זֶה גּוֹרֵם לָהֶם בַּתַּת מוּדָּע, וְעַד כַּמָּה זֶה מַשְׁפִּיעַ עַל צוּרַת הַחֲשִׁיבָה שֶׁלָּהֶם בְּמַהֲלַךְ הַחַיִּים.

כְּדֵי לִיצֹר חֲדָשׁוֹת מְעַנְיְנוֹת - כָּאֵלּוּ שֶׁיִּמְשְׁכוּ אֶת קַהַל הַמַּאֲזִינִים לְהַמְשִׁיךְ לְהַקְשִׁיב -חַיָּבִים לוֹמַר דְּבָרִים שֶׁגּוֹרְמִים אֶצְלָנוּ לִרְגּוּשׁ יֶתֶר. לְמָשָׁל, אַף פַּעַם לֹא תִּשְׁמְעוּ בַּחֲדָשׁוֹת עַל אוֹתָם מִלְיוֹנֵי אֲנָשִׁים שֶׁעָבְרוּ הַיּוֹם בְּמַעֲבָר הַחָצִיָּה בְּשָׁלוֹם, אֲבָל עַל אוֹתוֹ אֶחָד שֶׁהִתְחִיל לַעֲבֹר, אַךְ לְצַעֲרֵנוּ לֹא סִיֵּם אֶת מַסְלוּל מַעֲבַר הַחָצִיָּה - הוּא נִפְגַּע - יְדָאֲגוּ לְסַפֵּר עָלָיו. וְכָךְ לְגַבֵּי אֲסוֹנוֹת טֶבַע שֶׁקּוֹרִים בְּרַחֲבֵי הָעוֹלָם, וְכֵן בִּשְׁאָר דְּבָרִים כּוֹאֲבִים.

הָעִקָּר לְגָרוֹת לָנוּ אֶת הָרֶגֶשׁ...

וְכָאן אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהָבִין, כִּי לְאַט לְאַט הַמּוֹחַ שֶׁלָּנוּ אוֹגֵר אוֹתוֹ מֵידָע אֶל תּוֹךְ הַתַּת מוּדָּע שֶׁלָּנוּ, וְאַחַר כָּךְ בְּמַהֲלַךְ הַחַיִּים הוּא מַצִּיף אוֹתָנוּ בְּאוֹתוֹ מֵידָע. כְּכָל שֶׁהַמֵּידָע שֶׁאָסַפְנוּ הוּא שְׁלִילִי יוֹתֵר - מַחֲלוֹת, תְּאוּנוֹת, צָרוֹת וְכַדּוֹמֶה - כָּךְ אֲנַחְנוּ מוּצָפִים בְּמַחְשָׁבוֹת שְׁלִילִיּוֹת רַבּוֹת בְּמַהֲלַךְ חַיֵּינוּ, וְהֵן גּוֹרְמוֹת לָנוּ לַחְשֹׁב וּלְהַרְגִּישׁ רַע יוֹתֵר.

וְכָל זֶה עוֹבֵר עָלֵינוּ בְּלִי שֶׁנִּרְצֶה בְּכָךְ, וְלִפְעָמִים אַף בְּלִי יְדִיעָתֵנוּ...

וְכָךְ בְּדִיּוּק יִהְיוּ הַמַּחְשָׁבוֹת שֶׁלָּנוּ כְּלַפֵּי בְּנֵי אָדָם. כְּכָל שֶׁנִּשְׁמַע דְּבָרִים רָעִים עַל סוּגֵי בְּנֵי אָדָם, כָּךְ הַמַּחְשָׁבוֹת הַלָּלוּ תְּצַפְנָה אוֹתָנוּ בְּכָל עֵת, וְאָז נַרְגִּישׁ שֶׁאָנוּ חַיִּים בְּסְבִיבַת בְּנֵי אָדָם רָעִים חֲלִילָה. וּלְהֶפֶךְ, כְּכָל שֶׁנַּרְגִּיל אֶת עַצְמֵנוּ לִשְׁמֹעַ דְּבָרִים טוֹבִים עַל אֲנָשִׁים, כָּךְ הַמַּחְשָׁבוֹת שֶׁתְּצַפְנָה אוֹתָנוּ תִּגְרַמְנָה לָנוּ לְהַרְגִּישׁ שֶׁאָנוּ חַיִּים בְּסְבִיבַת בְּנֵי אָדָם טוֹבִים, הַתְּחוּשָׁה שֶׁלָּנוּ תִּהְיֶה טוֹבָה יוֹתֵר, מִפְּנֵי שֶׁבְּחֶבְרַת בְּנֵי אָדָם נַרְגִּישׁ מוּגָנִים וַאֲהוּבִים.

"בְּצֶדֶק תִּשְׁפֹּט עֲמִיתֶךָ" (וַיִּקְרָא יט, טו) - כָּךְ מְצַוֶּה אוֹתָנוּ הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה. כְּלוֹמַר, בְּכָל פַּעַם שֶׁנִּרְאֶה אוֹ נִשְׁמַע עַל יְהוּדִי שֶׁעָשָׂה מַעֲשֶׂה, חוֹבָה עָלֵינוּ לָדוּן אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת - לְפָרֵשׁ אֶת מַעֲשָׂיו עַל הַצַּד הַטּוֹב בְּיוֹתֵר. הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ לַחְשֹׁב בְּצוּרָה חִיּוּבִית עַל בְּנֵי אָדָם, וְכָךְ אֲנַחְנוּ נַרְגִּישׁ טוֹב יוֹתֵר בְּחֶבְרָתָם.

קָשֶׁה? נָכוֹן, לְהִתְרַגֵּל לִרְאוֹת אֶת כָּל אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּאוֹר טוֹב יוֹתֵר זוֹ עֲבוֹדָה לֹא קַלָּה, וּכְדֵי לְהַגִּיעַ לִידֵי כָּךְ צָרִיךְ הַיְּהוּדִי לְשַׁנֵּן אֶת הַדְּבָרִים פְּעָמִים רַבּוֹת. אוּלָם אִם רַק נָבִין שֶׁזֶּה פּוֹעֵל לְטוֹבָתֵנוּ, שֶׁהֲרֵי אִם נִרְאֶה אֶת חֲבֵרֵנוּ עוֹשֶׂה מַשֶּׁהוּ רַע וְנִתֵּן לְכָךְ פַּרְשָׁנוּת טוֹבָה, נַרְגִּיל אֶת עַצְמֵנוּ לִרְאוֹת צְדָדִים טוֹבִים יוֹתֵר אֵצֶל הַזּוּלַת. וְכָךְ גַּם לְגַבֵּי שְׁאָר דְּבָרִים שֶׁקּוֹרִים לָנוּ בַּחַיִּים - נָבִין שֶׁאֲנַחְנוּ חַיִּים בְּעוֹלָם טוֹב יוֹתֵר, וְלָכֵן נַרְגִּישׁ שְׂמֵחִים יוֹתֵר. **מתוך ספרו של הרב יגאל כהן**

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770
פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

יבין אומר

בראשות הגאון רבי יצחק כהן שליט"א

שאלות ותשובות

מאת מורנו הרה"ג יצחק כהן שליט"א

שאלה: שמעתי פעם שאנשים היו הולכים עם תפילין כל היום, ורציתי לדעת למה היום לא עושים זאת?

תשובה: אמת שכך היה, אבל כבר כתב הרא"ש והעתיקו מרן בש"ע שהיות וקשה להיזהר כל היום בנקיות, וכן לא לישן איתם ולא להסיח את הדעת, אזי מניחים בק"ש ותפילה, ש"ע סי' לז.

שאלה: נשאר לנו במשפחה תפילין בירושה (של רש"י), ואחד הבנים רוצה לקחת תפילין הללו ולהחליף את הפרשיות ולעשות אותם תפילין של רבנו תם ולזכות להניח ר"ת, האם זה מותר?

תשובה: אסור להחליף בתים או רצועות מתפילין של רש"י לר"ת או מר"ת לרש"י, כי אין מאיתנו מי שיודע מי יותר קדוש, וכמש"כ מרן באו"ח (סי' לד סעיף ד') ובמשנ"ב שם.

שאלה: עד מתי אפשר לברך ברכת אשר יצר?

תשובה: לכתחילה יברך ברכה זאת מיד, כי השכחה מצויה, והספק אח"כ עוד יותר מצוי. ואם לא בירך מיד,דעת הרב עובדיה (חזו"ע ברכות) שעד 72 דקות אפשר עוד לברך.

שאלה: יש לי כמה כלים בבית שאני ואשתי מסופקים אם טבלנו אותם, מה דינם?

תשובה: כלי זכוכית היות וכל טבילתן אינם אלא מדרבנן, מספק אינם צריכים טבילה, וכלי מתכת יחזור ויטבילם בלא ברכה (ספר בין ישראל לעמים) והמחמיר גם בכלי זכוכית תע"ב (עיין יבי"א יו"ד ח"ב סי' ט)

שאלה: האם מותר לברך על ברקים ורעמים באמצע פסוקי דזמרה?

תשובה: אם חושש שלא יזדמן לו אחרי התפילה לברך וכגון שאין היום גשום כל כך יברך מפני שזה מצוה עוברת (הלכה ברורה סי' רכז).

מעבר לסגולה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

כחות הקדושה מול כחות הטומאה

בפרשה מתואר המפגש בין יעקב לעשו, והתורה מרחיבה בחששותיו של יעקב מן המפגש ועל כך שנערך למלחמה, לצד זה ששלח לעשו דורון וכמו כן נשא תפילה לבורא עולם, שלא יאלץ להרוג את עשו. משום שידע יעקב אבינו שביום שימות עשו, ימות אף הוא. וזאת על פי מה שאמרה לו אמו (בראשית כז, מה) "למה אשכל גם שניכם יום אחד" וכתב רש"י "ורוח הקדש נזרקה בה ונתנבאה שביום אחד ימותו", ואכן לבסוף התרחש המפגש בין יעקב לעשו ללא שפיכות דמים, וזאת לאחר שלילה קודם לכן נאבק יעקב עם שרו של עשו והכניע אותו. בסופו של המאבק הודה שרו של עשו ליעקב על הברכות שלקח מיצחק, ושינה את שמו מיעקב לישראל, שהוא לשון של חשיבות שררה וגדולה.

כאשר נפגש יעקב אבינו עם עשו, השתחווה יעקב לעשו שבע פעמים. מסבירים המקובלים, שמטרת ההשתחוויות נועדה להחליש את כוחו הרוחני של עשו.

ניצוצות הקדושה

ה'זרע שמשון' מביא מדרש (ילקוט שמעוני רמז קלג) מעניין על הדו שיח שהתרחש בין יעקב לעשו (בראשית לג, יד) "יעבר נא אדוני לפני עבדו, אמר ליה מבקש את שנהא (א.ה. שאהיה) שותף עמך בעולמך"? כלומר עשו רצה להיות שותף עם יעקב אבינו בעולם הבא, אך יעקב דחה אותו. שואל ה'זרע שמשון' מדוע העלה עשו על דעתו שיש לו זכות לחיי העולם הבא, עד כדי כך שהציע ליעקב להיות שותף עמו?

עשו יונק ומתקיים מהקדושה

ומבאר ה'זרע שמשון', שהנה עשו רואה שיעקב לוקח לו את הברכות, ולאחר מכן מכניע את המלאך הממונה עליו. את דינה ביתו הוא לא נותן לו, וכעת משתחווה שבע פעמים, כפי שכותב הזוהר שבכל השתחוויה הסיר יעקב אבינו כוח אחד מכוחות הטומאה, וביירר מתוכה את ניצוצות הקדושה, על מנת לחטוף מצד הטומאה את כל ניצוצות הקדושה, ולבטל את כוחות הטומאה מן העולם. הבין עשו שהוא עומד להתבטל מן העולם, משום שאם לא יישאר לו שום ניצוץ של קדושה, לא תהיה לו יכולת קיום בעולם הזה, משום שלטומאה אין זכות קיום בפני עצמה אלא היא יונקת את כוחה מן הקדושה ולכן כשאדם עושה עבירות הוא נותן כוח לכוחות הטומאה להמשיך להתקיים.

לכן אמר עשו ליעקב אבינו, אם לא תשאיר לי ניצוץ של קדושה בתוכי על מנת שאוכל להמשיך לחיות בעולם הזה, הרי שאמות מיד, ואם אני לא יהנה מן העולם הזה אצטרך לחלוק אתך את חלקך שזהו העולם הבא, האם רצונך בכך?! לכן תשאיר בי ניצוץ של קדושה על מנת שאשאר בחיים ואחיה בעולם הזה.

ובאמת יעקב לא התכוון לבטל את עשו לגמרי, אלא רק להוציא ממנו מה שיכול, ולהשאיר בו את המינימום של ניצוצות הקדושה על מנת שיישאר בחיים, ואכן זכה עשו וראשו נשאר עם ניצוצות של קדושה, ונקבר במערת המכפלה.

נחש בעל שבעה ראשים

מספרת הגמרא (קידושין כט ע"ב) שבבית הכנסת של האמורא אביי היה נחש ארסי בעל שבעה ראשים, וכתוצאה מכך חששו התלמידים להיכנס ללמוד שם. לימים שמע אביי שהגיע למקום רב אחא בר יעקב שהיה תלמיד חכם גדול, וידע אביי שרק בכוחו של רב אחא לבטל את הנחש המזיק, ולכן הורה לבני העיר שלא לארח את רב אחא בביתם, על מנת שיאלץ לישון בבית הכנסת. וכך היה, רב אחא נותר לבדו בבית הכנסת, ובאמצע הלילה ראה רב אחא את הנחש בעל שבעה ראשים שבא להזיק לו, החל רב אחא לכוון כוונות וייחודים לביטול המזיק, תוך כדי שהוא משתחווה לעבדו של הנחש, כאשר בכל השתחוויה, ביטל ראש אחד משבעת ראשי הנחש, עד שלבסוף מת הנחש.

הגמרא מספרת שלמחרת הודו לו כל אנשי העיר, או אז הבין רב אחא שבכוונה תחילה לא אירחוהו על מנת שיתמודד עם הנחש, ולכן כעס עליהם שהעמידוהו במקום סכנה, ושמא לא היו עושים לו נס והיה ניזוק. אך אביי טען לעומתו שלא היה חשש שייזנק, משום שצדקותו של רב אחא כל כך גדולה ובוודאי יהיה בכוחו לבטל את המזיקים. כוח ההשתחוויות שהיה לרב אחא לבטל את המזיקים, נבע מיעקב אבינו, וזה רמוז בשמו "רב אחא בר יעקב" דהיינו שהיה בכחו של רב אחא לבטל מזיקים כשם יעקב אבינו השתחווה לעשו ורצה בכך להחליש את כח הטומאה הטמון בו. וזהו שרמז הפסוק (בראשית לג, ט) "וַיֹּאמֶר עֵשָׂו יֶשׁ לִי רָב אָחִי יְהִי לָךְ אֲשֶׁר לָךְ" דהיינו שרמזו פה שמו שרב אחא במילים "רב אחי". שגם על ידי רב אחא עתיד להתבטל כח הטומאה. ויהי רצון שיתקיים בימנו מאמר הנביא (עובדיה א, כא) "וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַה' הַמְּלוּכָה" במהרה בימינו. אמן.

חדש!!! הושלמה הסידרה 'מעבר לסגולה'

יצא לאור חלק ב'

הכמות מוגבלת – כל הקודם זוכה

ניתן להשיג בחנויות המובחרות

או ב'הידברות' 073-222-1250

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

נטילת ידים

מעשה שהיה בביקורו של מרן הראשון לציון זצוק"ל בישיבתו (חזון עובדיה) למסירת שיעור, ולאחר השיעור נכנס לבית הכסא, וכשיצא והגיע לברז המים, התחכם אחד הבחורים והגיש למרן נטלה מלאה מים כדי שיטול ידיו, אך מרן אמר לו: "לא צריך, לא צריך", ושטף את ידיו בברז בלבד.

(שהרי אחר שיוצא מבית הכסא, אין חיוב ליטול בכלי אלא דוקא כשנוטל ידיו לסעודת פת, וכן נהגו ליטול בכלי גם כשקמים מהשינה בבוקר, אבל בשאר הנטילות כיציאה מבית הכסא ומקלחת, גזיזת ציפורניים וכדומה, אין חובה ליטול עם כלי, ודי לשטוף במים (בית יוסף סימן ד). כן נהג הגאון רבנו בן ציון אבא שאול זצ"ל ביציאתו מבית הכסא, (סדר היום בהלכה ובאגדה).

יבין אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

לאשת החיל

אולי זאת היתה טעות

כואב לומר אך כולם יודעים את האמת כי הרבה מהזוגות בימינו שאלו או הרגישו את התחושה: אולי עשינו טעות? אולי הבחירה לא הייתה מוצלחת? אולי מיהרתי להתחתן? אמא שלי לחצה עליי, השדכנית עבדה עליי, החברים שלו לא סיפרו לי את האמת בבירורים, והוא בכלל שחקן ראשי בהצגת הפגישות.

המריבות וחילוקי הדעות לאורך השנים מגבירים את השוני בין בני הזוג, ממחישים בזכוכית מגדלת כל פגם וחסרון של הצד השני. פתאום רואים רק את הנקודות השחורות. רק את החסרונות. ואיפה היתרונות? כנראה שהיו לפני ששם את הטבעת. או אולי גם אז הייתי פשוט מסונוורת מידי. ההרגשה הזו בטח מוכרת לחלק מהזוגות. ליותר מידי מהזוגות, בארץ ובעולם.

הרגשת ההחמצה, שאולי מגיע לי טוב יותר, שאם הייתי ב"שוק הרווקות" היו כבר חוטפים אותי לבטח. ישנן נשים שגם חושבות כי הבעל של השכנה טוב יותר, מכבד יותר... ומאמינות כי החסרונות האלו תמיד היו – אבל לא בממדים כאלו.

ובכלל – למה להתחתן? היה דווקא נחמד עם החברות בסמינר...

התשובה לכל אלו היא כמו תמיד: האמונה. הכנסת הקב"ה לתמונה פותרת את כל העניינים. איפה בורא עולם נמצא בתמונה שציירתי לעיל? היכן נכנס מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא? האם בטעות הכרת את בעלך? האם במקרה השדכנית הציעה לך אותו? ובדיוק אמא שלך אהבה אותו? צריך לפמפם חזק – אין טעויות אצל בורא העולם!!!

כמו שהוא לא טועה באוכל שהוא מספק למיליוני חיות ברחבי כל היקום, כך הוא לא ייתן לך בעל שאת לא יכולה להתמודד עם חסרונותיו. אין אף אחד מושלם. גם אם זה נראה לך טעות או קשה מידי, גם אם זה נראה לך קושי שאי אפשר לפתור אותו או להתמודד איתו, תמיד תזכרי שמה שיש לך זה הכי טוב עבורך ומותאם לכוחות האישיים שלך בדיוק. בדיוק.

הכול לטובתך וזה לא סטיקר על האוטו - זה אמיתי.

כל אישה חייבת להשקיע במציאת הכוחות המיוחדים לה ביחס לבעלה, בלי להסתכל על השכנה, כי את הצרות שלה לא היית רוצה.

ברגע ששמו לך טבעת זה נכתב מלמעלה, הרגע שהתחתנת לא קרה בטעות. אין אופציות אחרות חוץ מבעלך.

מיד כשעולה לך מחשבה שאולי זה טעות, שאולי יכולת להשיג טוב יותר, מיד תאמרי לעצמך עד כמה הקב"ה הוא אחד יחיד ומיוחד ואין טעויות מתחת ידו. אם הוא נתן לך סימן שיש לך כוחות להתמודד.

לא רק להתמודד, אלא יש לך את הכוחות להגיע בדיוק איתו לזוגיות מושלמת. אהבה אמיתית וכבוד הדדי.

עצם החשיבה הזו כבר פותרת 80% מהבעיה, כי ברגע שאשה חושבת שישנה עוד אופציה, שקיימת דרך להחליף או להתייאש זה לכשעצמו מגדיל את הבעיות. זה מוריד את המוטיבציה ואין לה באמת חשק לעבוד על עצמה.

הצעד הראשון לפתרון הינו אף פעם לא להתייאש, תמיד לומר לעצמך שאת ענקית, שאת טובה ויש בך מלא כוחות להתמודד ולהפוך את בעלך לאדם הטוב ביותר והאוהב האמיתי שאת רוצה. לאט לאט יחד עם התמדה ואמונה אמיתית בבורא העולם הכול מסתדר.

תדאגי לשמחה ולאמונה שלך, תהי מכוונת לבעלך בלבד ולא לסובבים אתכם. כל אחת תשקיע את מיטב כוחותיה בביתה ולא באף אחד אחר!

סיפור לשבת

בת פלוני ל...

בעיירה קטנה במזרח אירופה, הרבנית ואשת הקצב היו חברות טובות בלב ובנפש, אמנם היה ביניהן הבדל גדול במעמד, שכן האחת אשת הרב הראשי, בת למשפחת רבנים חשובים ואילו השנייה אשת קצב עם הארץ. אולם היה ביניהן דבר אחד משותף - לשתיהן שנים רבות לא היו ילדים.

פעם אחת בעת עריכת ברית מילה בעיירה, בזמן של עת רצון, בירכה אותן אם התינוק ואמרה בקול רם ובעיניים עצומות: "יהי רצון שבשנה הבאה תהיו שתיכן אימהות מאושרות".

"אמן", ענו כולן לברכה שנאמרה מכל הלב. הרבנית התרגשה מאוד ואמרה בדמעות לחברתה: "אם הברכה תתקיים ויהיה לי בן ולך בת, או להיפך, נעשה שידוך בינינו ונהיה למחותנות".

בערב כאשר הרב שב לביתו, שמע מזוגתו את אשר עבר עליה במשך היום, והיא סיפרה לו בבדיחות הדעת על ברכתה של אם התינוק ואת מה שאמרה היא לאשת הקצב לגבי השידוך. הרב עיקם את אפו לשמע הרעיון להיות מחותנו של הקצב ואמר לאשתו שתחשוב היטב לפני שאומרת דברים כאלו, שעדיף היה שלא ייאמרו.

פנינים מהפרשה

"וַיֹּאמֶר עֵשָׂו יֶשׁ לִי רָב אָחִי יְהִי לְךָ אֲשֶׁר לָךְ" (לג, ט)

שמעתי מאבי מורי ר' ניסים דהן הי"ו, שכאשר מעיינים בפרשה זו, אפשר למצוא הבדל מהותי בין עשיו הרשע ליעקב אבינו, וכל השוני העצום הוא משום מלה אחת שכל אחד אומר.

עשו, עם כל העושר שלו אומר – "יֶשׁ לִי רָב".

יעקב – "יש לי כל".

בגמ' מכות (כד.) מתוארת ירידת הדורות, עד כדי כך שכדי לשמר את התורה והמצוות היו צריכים המנהיגים שבכל דור לתת דגש על אלו יסודות ושורשים יש לתת את הלב כדי להגיע לקיום כל המצוות. עד ש"בא חבקוק והעמידן על אחת שנאמר "וְצַדִּיק בֶּאֱמוּנָתוֹ יִחְיֶה"" (חבקוק ב' ד')

למדנו מכאן שעיקר ההבדל המהותי בין צדיק לרשע בא לידי ביטוי בדרגת האמונה (שאף על פי שאמונה לבדה עם כל מעלתה לא מספיקה ויש להקפיד על קיום המצוות, מכל מקום על ידי מה שהאמונה יותר מושרשת באדם, גם מעשיו הטובים, וצורת קיום המצוות שלו עולים באיכותם עד מאד).

שלמה המלך ע"ה אמר יסוד זה במלים שונות: "צַדִּיק אֹכֵל לְשֹׂבַע נַפְשׁוֹ וּבֶטֶן רְשָׁעִים תֶּחְסָר" (משלי יג, כה).

כלומר הצדיק באמונתו יודע שכל מה שיש לו זה הכי טוב עבורו, ואדרבא יתכן מאד שאם היה לו עוד דבר שחפץ בו, היה ניזוק כמו שאמר החכם באדם במקום אחר "עֹשֶׁר שָׁמוּר לְבָעָלָיו לְרָעָתוֹ" (קהלת ה, יב).

מי שמברך על מה שיש לו, מודה באמת ומאמין בפיו ובלבו למה שמברך כל בוקר "שעשה לי כל צורכי", הוא עולה במסילה העולה בית אל לדרגות רוחניות גבוהות, ולשפע רב, שהרי כאמור זה אחד ההבדלים העיקרים בין צדיק לרשע.

וזה מה שמצינו גם כאן עשו אמר " "יֶשׁ לִי רָב" – נכון יש לי שפע הרבה, אך עדיין איני מרוצה, אלא רוצה עוד, גם אצל המן הרשע מצאנו תכונה זו באומרו: "וְכָל זֶה אֵינֶנּוּ שֹׁוֶה לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מָרְדֳּכַי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ" (אסתר ה, יג).- כולם משתחווים לו רק מרדכי איננו משתחווה ובגלל זה זה לא שווה בעיניו.

לעומת זאת יעקב אבינו ע"ה אומר "קַח נָא אֶת בִּרְכָתִי אֲשֶׁר הֻבָאת לָךְ כִּי חַנַּנִי אֱלֹהִים וְכִי יֶשׁ לִי כֹּל וַיִּפְצַר בּוֹ וַיִּקָּח" (לג, יא).

לא חסר לי מאומה, ה' דאג, דואג וידאג לכל צורכי.

כיצד אפשר להגיע לדרגת השמח בחלקו?

אחת הדרכים להגיע להכרה שיש לאדם את אשר צריך היא על ידי הודיה לבורא עולם.

על ידי ההודיה זוכה האדם לשפע ברכה והצלחה, (ראה בספרי מו"ר הגאון הרב יגאל כהן שליט"א "בחסדך בטחתי" 268.) ועי' בכף החיים (סי' רכב סק"ט) שכתב: מברך על הטובה וכו'- יהא אדם זהיר כשבא לו בשורה טובה לומר בזריזות הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, וכתב השל"ה אף על גב שהוא הנאה מועטת יהיה בעיניו כמרובה וישבח לה' עליו. (מנחת יוסף דף מ"ח ע"א משם אזהרת הקודש, יפה ללב אות ב') ע"כ. ורמזו בפסוק זה שעל ידי מה שאדם מודה לבורא עולם –'הודו לה" כך ה' משפיע עליו עוד ועוד "כי לעולם חסדו". **ה' יזכנו תמיד לבוא בשעריו בתודה.**

לאחר שנה תמימה, התברר שאכן היתה זו שעת רצון והברכה התקיימה. לאשת הקצב נולד בן יפה תואר שנקרא שמו בישראל "נחמן", על שם הנחמה שהביא לביתם לאחר שנים של ערירות. לאחר זמן קצר נולדה בת לרב הראשי והעיירה כולה זרחה מאושר.

כאשר נחמן השובב היה בן ארבע שנים, הוא יצא לשחק בחצר ביתו, תוך כדי שאמו, אשת הקצב, מציצה עליו מדי פעם מחלון ביתה כדי להשגיח עליו שהכל כשורה. אולם בין הצצה להצצה נחמן נעלם, האם המודאגת יצאה מיד לחצר וחיפשה את בנה האהוב תוך כדי שהיא מרעיפה עליו מחמאות לרוב. היא ראתה שהשער פתוח והחלה לחפש אצל השכנים והחברים, אך נחמן לא נמצא. האם זעקה מרה על מחמד לבה שאבד, וכל יהודי העיירה יצאו לסייע בחיפושים. כולם שמחו בשמחת ההורים כאשר נחמן נולד ואילו כעת כולם משתתפים בצערם. לאחר שבועות של חיפושים וחקירה משטרתית בלא תוצאות, כולם התייאשו. כולם מלבד האם האומללה שלא איבדה תקוה והיתה אומרת: "כשם שלא התייאשתי במשך שנים רבות של עקרות, כך לא אתייאש מלקבל בחזרה את נחמן שלי... עוד תראו שהוא ישוב".

השנים חלפו ובת הרב הגיעה לפרקה והגיעה העת למצוא לה חתן מתאים. הרב מנה באזני זוגתו את המעלות הרבות שחתנם צריך להיות ניחן בהם, שהרי בתם מיוחדת, מיוחסת, ממש מושלמת, ומן הראוי לה להיות אשת תלמיד חכם מושלם במידות וביראת שמים.

הרב ביקר בכמה ישיבות ובחן את טובי התלמידים אולם בכל אחד מהם הוא מצא פגם או חסרון. באחת מהישיבות שבעיר הגדולה, חש הרב

המשך סיפור לשבת

שמצא את שאהבה נפשו. בין הבחורים שראש הישיבה הציע לפניו בלט בחור מיוחד במינו. מבין ריסי עיניו כבר היו ניכרים פיקחות, טוב לב ויראת שמים טהורה. וכאשר תהה על קנקנו מצא בו כל מה שחיפש בחתן המושלם עבור בתו היחידה. אולם היה בו חסרון אחד קטן, הבחור היה בן יחיד להורים פשוטים בתכלית. הרב ערך אצלם ביקור נימוסין וראה שיש בהם מידות טובות וטוב לב, ולמרות שכל חייו תכנן להשתדך עם משפחה מפוארת ומיוחסת מישראל, בכל זאת ביקש מהם את היהלום שברשותם עבור בתו היחידה. ההורים כמובן הסכימו מיד. הרב לקח את הבחור לעיירתו כדי לפגוש את בתו, והשניים הסכימו מיד על חתונה. הבחור נשאר בעיירה לשבת. כאשר הוא חש עצמו רגיל ובקי ברחובות העיירה, ביקש ללכת לבדו, ואז הבחין באיש ואשה שעומדים ליד ביתם ומביטים בו בעיניים דומעות. הוא ניגש אליהם ושאל לפשר הבכי ואם הוא יכול לעזור. האשה אמרה לו בדמעות: "בן יחיד היה לי לאחר שנים רבות של עקרות, הוא נולד זמן קצר לפני שנולדה כלתך, בת הרב. בני זה היה מיועד להיות חתנו של הרב, כך הבטיחה לי הרבנית עוד בטרם נולדו הילדים. בבוקר עצוב אחד, שלא ישכח ממני לעד, בני יחידי נעלם, ומאז חיי אינם חיים. יום יום אני מתפללת עליו ומבקשת מריבונו של עולם שאם עדיין בני בעולם, שישיב לי אותו אל זרועותי. מעולם לא התייאשתי ולא אבדתי את התקוה". זכרון אותו יום מר שב אליה וטלטל אותה בבכי נורא חסר מעצורים.

הבחור הביט בהם בחמלה, חשב מה אפשר לומר, ובעודו סוקר בעיניו את החצר הגדולה, משהו עמום הלם במוחו, תווי פניהם של הזוג המבוגר, החצר והמבנה הזכירו לו זכרון ילדות ישן וטוב. ואז נזכר גם בדבר נוסף, רחוק ולא נעים, שתמיד ניסה להדחיק...

באותו בוקר עברה בעיירה משפחה צוענית עלובה. ראש המשפחה הבחין בפתח חצר של בית בילד יפה ועליז. הוא קרץ לילד והראה לו חופן של דובדבנים אדומים. הילד התקרב לצועני שנטל אותו בידיו, ובחיפוי שאר בני המשפחה העלימו אותו תוך כמה שניות. הצוענים נדדו עם הילד וכאשר הגיעו לעיר אחרת הציעו אותו למכירה.

זוג יהודים שעבר במקום ראו שעל לחייו של הילד מסתלסלות פאות יפות כיאה ליהודי. הם ניסו לדבר אתו ומצאו שהוא מבין רק אידיש והחליטו לקיים בו מצוות פדיון שבויים. הם קנו אותו מהצוענים ורצו להשיב אותו למשפחתו, אולם הילד לא ידע לומר פרטים על הוריו ועל מקום מגוריו, אלא רק את שמו הפרטי "נחמן". זוג היהודים שהיו חשוכי ילדים החליטו לאמץ אותו לבן ודאגו לו לכל מחסורו, אך לא הסתירו ממנו את האמת שאין הם הוריו האמתיים.

נחמן החתן פתח בסדרה של שאלות חקרניות אל הזוג שמולו, ובסיומה של השיחה היה ברור לו מעל כל ספק כי הם הוריו האמתיים. הוא סיפר להם את סיפור חייו ואת מה שנודע לו זה עתה תוך כדי שהוא בוכה מהתרגשות. רק דבר אחד העיק עליו - הרב עלול לחזור בו מהשידוך אם ייוודע לו שהוא הופך להיות מחותן עם הקצב המקומי. נחמן ביקש מהוריו שלא לומר לאיש את דבר הגילוי: "הכינו את עצמכם ובואו אל החתונה בבגדי השבת, שמחים וטובי לב, אך כלפי חוץ אל תאמרו דבר. השאירו עבורי את מלאכת הגילוי..."

הגיע יום החתונה. החתן היה לבוש בשיא תפארתו, התזמורת ניגנה ניגונים מרגשים שובי לב והקהל הגדול החל לצעוד לעבר החופה. ואז תחת החופה, לפני טקס הקידושין, ביקש החתן לומר כמה מילים. התזמורת השתתקה ונחמן דיבר בקול נרגש וצלול:

"אני נחמן שעומד כאן תחת חופתי, בן עיירתכם אני, בנם של אנשים יקרים... הקצב ואשתו. זכור לכם בוודאי שבהיותי ילד פעוט, נעלמתי, אולם בזכות תפילותיה הזכות של אמי האמתית בורא עולם השיבני לכאן. אני מבקש מהורי האמתיים לעלות אלי לבמה ולהשתתף עמי בשמחתי. יהיה זה מעט נחת ומזור על שנות הבדידות הקשות והעצובות שחלפו עליהם".

כולם קפאו על מקומם ללא יכולת תנועה מרוב תדהמה. הורי הכלה חשדו בחתן הנערץ שהשתבשה עליו דעתו. אך החתן לא נתן לשמחה להיפסק. הוא לחש באוזני אביו המאמץ והרב כמה מילות הסבר, והם עצמם קראו לקצב ואשתו להצטרף אליהם ולעמוד ליד החתן והכלה. החופה נערכה ומפלס ההתרגשות גאה לשחקים ואפילו הקשוחים שבחבורה הזילו דמעות של התרגשות. כולם שמחו בשמחתם של הקצב וזוגתו שמעולם לא נראו כל כך מאושרים.

בשעת לילה מאוחרת, לאחר שהסתיימה החתונה, כאשר הגיעו לביתם, אמר הרב לאשתו הרבנית: "רוח הקודש נזרקה בך באותה שעה שערכת בה שידוך עם אשת הקצב לפני שנולדו הילדים. הקב"ה יושב ומזווג זיווגים, מה' אשה לאיש, בשמים מכריזים "בת פלוני לפלוני" ודבר לא ימנע מההכרזה להתקיים"... **(עושה שלום)**

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים